

TÚL SZÉP

*fine
selection*

RÁCZ-STEFÁN TIBOR

R Á C Z - S T E F Á N T I B O R

TÚL SZÉP

Második, javított kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

1. fejezet

~ Márk ~

MÉG HÚSZ PERCEM VAN ODAÉRNI a diákszövetkezethez.
Ijedten nézek körbe.

A tér közepén állva egyre elveszettebbnek érzem magam. Magas és patinás épületek vesznek körül, és megannyi utat látok, ami a térről ágazik tovább.

Jó helyen vagyok? Körülöttem számos turista lézeng, de úgy vélem a helyiekből sincs hiány. Tudom, hogy le kellene valakit szólítani, de nincs hozzá bátorságom.

Inkább a telefonos segítséget választom, hogy információt kérjek egy olyan embertől, aki talán nálam is elveszettebb.

– Dorina! Merre is van a Veres Pálné utca? – kezdem rögtön, mindenféle köszönés nélkül. Ez történik akkor, amikor ideges vagyok.

– Jótól kérdezed! Miért nem nézted meg az utcakeresőben?

– Megtettem, de ez a rohadt Ferenciek tere olyan, mint egy labirintus. Úgy utálom!

– Na, várj!

Telnek a percek, szinte látom lelki szemeim előtt, ahogy fogy a kártyámról az egyenleg, és ez a kép nagyon nem tetszik.

– Megtaláltad? – kérdezem türelmetlenül.

– Dehogy! Vagyis megvan, de nem tudom elmagyarázni.

Vak vezet világtalant. Hát ez fantasztikus!

– Majd megoldom, szia! – búcsúzom csalódottan.

Egy pillanatra felemelem a fejem. Egy srác száguld el mellettem, fején hatalmas fejhallgató, amiből dübörög a rockzene. Amikor rám pillant, azonnal lesütöm a szemem.

Inkább hívom a diákszövetkezetes csajt, Renátát, aki szerencsére hamar felveszi, és gyorsan útbaigazít. Az ő szájából hallva a magyarázatot nem is tűnik olyan szörnyűnek a tér.

Kétszer ugyan rossz utcán fordulok be, de végül megérkeztem, itt állok az épület előtt. Azt hittem, valamilyen szép irodát találok, ehelyett egy lerobbant lépcsőház az úti célom. Becsöngetek, berregést hallok, és kinyitom a kaput. Leesik az állam, amikor felfedezem, hogy a diákszövetkezet az udvar végén lévő földszinti lakás.

A váltáskámban gyorsan megnézem, hogy mindenem megvan-e: iskolalátogatási igazolás, tb-kártya, bankszámlakivonat, adókártya, személyi igazolvány és laccímkártya. Szerencsére stimmel, így miután letörlöm egy zsebkendővel a homlokomról az izzadságcseppeket, egy mosolyt erőltetve az arcomra belépek az irodába – pardon, a lakásba. A csudába! Nem tűnik túl komoly helynek. Megbízhatom bennük egyáltalán? A neten jó véleményeket írtak a cégről, de ez még önmagában nem biztosíték.

Már éppen sarkon fordulnék, amikor felém jön egy csupa mosoly nő.

– Kállai Renáta vagyok, velem beszéltél telefonon. – Kezet nyújt, ezért gyorsan a nadrágomba törlöm a tenyeremet, mielőtt megfogom a kezét.

Úgy a húszas évei közepén járhat, hosszú fekete haját lófarokba fogta. Farmert visel, a sárga blúza kiemeli kék szemét. Ha nem tudnám, hogy itt dolgozik, akár azt is hihetném, hogy diák, akár csak én.

– Érkezett hozzánk egy munka, ami érdekelhet. Egy cég keres adatrögzítőket. Elég monoton, de hosszú lehetőség a diákmunkára.

– Ez egész érdekesen hangzik. – Igyekszem elnyomni a fintort, de azt hiszem, kiül az arcomra.

Tudom, sok diák szeretne irodai munkát végezni, de láttam a web-oldalon ezt az állást. Délután négytől este tízig, hetente ötször. Hamar kidőlnék.

– Nézd, Márk, ha nem lenne sulid délelőtt, tudnánk ajánlani más is, de mivel csak délután érsz rá, elég szűkösek a lehetőségek – mondja Renáta, így biztos lehetek abban, hogy gyakran lát fintorgó diákokat. – A cég viszonylag jól fizet, és ezen kívül már csak telemarketinges munka marad. Esetleg az érdekelne?

Csak azt ne! Nem akarok árulni semmit!

– Nincs gondom az adatrögzítéssel, de láttam az oldalaton, hogy este tízig tart a munkaidő.

– Igen, ez problémát szokott okozni más diákoknak is. Már dolgozunk azon, hogy korábbra menjetek, és előbb végezzetek.

Na, erre már felcsillan a szemem. Kitöltöm a papírokat, és megkapom az interjú időpontját, másnap délután háromra.

– Sok szerencsét! – int felém Renáta, amikor kicammogok az épületből.

Egy biztos, Fortuna segítségére valóban szükségem lesz. Jelenleg két embert keresnek, de ki tudja, hányan lesznek az interjún. Mikor megkérdeztem Renátát, kitérő választ adott.

Nagyon kell most ez a munka, nem maradhatok fizetés nélkül októberre. Otthonról, a nénikémtől nem akarok segítséget kérni, így is nehéz neki egyedül nevelni az unokatestvéreimet. Felnőtt vagyok, meg kell állnom a saját lábamon. Ha mindennap reggel nyolctól sulis, négytől este tízig dolgozom, és másnap reggel megint korai kelés, akkor azt teszem.

Mese nincs, élet van.

* * *

– Ez komoly? – kérdezi Dorina. – Hogy fogsz bejárni órákra? Ha tényleg felvesznek, necces lesz! Ez embertelen!

Az ágyamon ül, és aggódó arcot vág. Az egyik pólómat viseli, amit legalább ötször körbe lehetne csavarni rajta, de ez eddig sem zavarta, mert imád benne aludni.

Tipikus Dorina, de pont ezért szeretem őt. Aranyos, amiért gondol rám – vagy talán saját magára? Szereti ám, ha délutánonként főzök valamit.

– Miért nem keresel más lehetőséget?

– Eléggé bezárult a kör – mondom halkán, úgy, hogy ne sértsem meg őt. Veszélyes terepre merészkedem. – Valamiből csak ki kell fizetni a jövő havi lakbért!

– Arra ott van az árvaellátásod. Ha az kevés, kérj a nénikéd-től!

Ajjaj, nemsokára bombák robbannak.

– Soha! – jelentem ki kategorikusan. – Nem vagyok hajlandó a családomtól függeni. Ha ehhez úgy kell güriznem, mint egy örült, akkor azt fogom tenni.

– Nincs abban semmi rossz, ha segít a családod – válaszol szomorkás hangon.

Érzékeny számára a pénzügyi téma, mert ő nem dolgozik. Szerencsénk volt, sikerült kifognunk egy olcsó, lelakott lakást a belváros közepén. Mi imádunk itt élni, de a lépcsőház belülről elég lepukkant, pláne a harmadik szint, ahol mi dekkolunk.

Dorina lakhatását a szülei fizetik. Minket másként neveltek, ő volt a hercegnő, én pedig a srác, aki mindenért megdolgozott. Ez a felállás sosem fog megváltozni.

– Te olyan jól kijössz anyudékkal, érthető, amiért elfogadod a segítségüket, pláne hogy meg is tehetik. A te helyedben én is ezt tenném.

Létezik, hogy ennyivel hatástalaníthatom a bombát? Ma nagyon nincs kedvem a vitához.

– Igazad van – mondja Dorina, majd mögém lép, hátulról átka-rol, és egy puszt nyom az arcomra, de épp ekkor csippanó hangot ad ki a Facebook.

Mindketten odakapjuk a fejünket, a kis ablakban Viki mosolygó arca és üzenete jelenik meg.

– Már megint az a csaj? – kérdezi fintorogva Dorina.

Vigyorogva fordulok hátra.

Dorina a szemöldökét ráncolja, a sebtében letörölt szemfesték nyomai felsejlenek a sűrű szempilláin át. Ismerem ezt a kifejezést. Majd megeszti őt a fene. A múlt héten találkoztak, és nagyon nem jöttek ki egymással, Viki ugyanis kifejtette a véleményét azokról

a lányokról, akik túl könnyen adják magukat. Dorina okkal vette magára. Szegény Viki, nem is sejtette, hogy mibe sétált bele, amikor elővette a feminista énjét.

Olyanok, mint a tűz és a jég.

– Készíték forró csokit – szólal meg Dorina, és kihátrál a konyhába.

Ahogy utána nézek, eszembe jut, hogyan ismerkedtünk meg. Milyen sokat beszélgettünk a *Született Feleségek* fórumokon, és mennyire megkedveltük egymást, amikor Facebookon chateltünk. Azt mondják, nem szülehetnek interneten mély barátságok, de ők nem ismerik a mi történetünket. Ők nem tudják azt, hogy éveken át, amíg pokol volt számomra a gimnázium, minden este Dorina tartotta bennem a lelket. Ő segített, hogy meg akarjam élni a holnapot.

– Nem hallom a billentyűk kattogását – áll meg az ajtóban, lassan kavargatva az innivalót.

– Csak egy kicsit elgondolkoztam, ennyi az egész – jegyzem meg sután. – Majd írok neki.

– Jól van, nem zargatlak – feleli durcásan. – Jó éjt, Márk!

– Neked is. Ó, és üdvözlöm Adorjánt!

– Nem vagyunk együtt – szól homlokráncolva, mire hangosan felnevetek.

– Lehetetlen nyomon követni a szerelmi életedet.

– Az a lényeg, hogy nekem megy. – Ezzel rám csukja az ajtót, én pedig egyedül maradok a szobámban.

Végre.

Egész nap emberek vettek körül, amit valahol élveztem, de néha jól tud esni a magány. Annyira hozzászoktam már ehhez az érzéshez...

Majdnem két hónapja költöttünk össze Dorinával, és szeretek vele lakni. Mindig tudja, mikor hagyjon magamra, és mikor van szükségem társaságra. Pár évvel ezelőtt csak remélni mertem, hogy mire betöltöm a tizennyolcat és végzek a gimnáziummal, ilyen idillikus lesz az életem. Oké, nemcsak reméltem, hanem tettem is érte. Minden nyáron keményen dolgoztam, hogy elegendő pénzt gyűjtsek a költözésre.

Igenis elértem valamit, és ennek örülök.

Budapest belvárosában lakhatok, azzal az emberrel, akit a legjobban szeretek. Emellett azt tanulhatom, ami igazán érdekel, jövőre talán bejutok az egyetemre, ráadásul úgy fest, találhatok egy olyan diákmunkát is, amit megfizetnek. Már csak a szerelem hiányzik az életemből, de tisztában vagyok azzal, hogy azt soha nem kaphatom meg. Egy olyan kövér srác, mint én, ne álmodozzon Rómeóról.

El kell fogadni, és kész.

Ismét pittyeg a Facebook, idegesít a hang, ezért kikapcsolom. Gyorsan megírom Vikinek, hogy holnap reggel hánykor találkozunk sulis előtt, és kinyomom a gépet.

Álmos vagyok.

* * *

Az órák hamar elszaladnak, de ezen meg sem lepődöm, hiszen így telt az előző két hetem is. Egyik napról a másikra azon kaptam magam, hogy szeretek suliba járni, ezen pedig nagyon meglepődtem.

Gyűlöltem az általános iskolát és a gimnáziumot is. A súlyom miatt folyton gúnyolódások céltáblája voltam, miközben azt sem

tudtam, mit vétettem ellenük. Egyszer meg is kérdeztem az egyik srácot, aki állandóan szórakozott, hogy mi baja velem. Egyszerűen felelt, telis-tele gyűlölettel: „Az a bajom, hogy élsz.” Ezzel nem tudtam mit kezdeni.

Úgy vártam a ballagást, mint az iskolában senki. Míg a többiek szenvedtek, és sírtak az elválás gondolatától, addig én számoltam visszafelé a napokat. Ők szomorúak voltak, mert elhagyták a helyet, amit uraltak. Én boldog voltam, mert kiszabadultam a börtönből. Az utam a fővárosba vezetett, álmaim helyszínére.

Soha többet nem hagyom el ezt a várost.

Felemelő érzés olyan tárgyakat tanulni, amik igazán érdekelnek, és megszerezni azokat az ismereteket, melyekre mindig is kíváncsi voltam. Szeretek utazni, más tájakat, városokat felfedezni, ezért is választottam a turisztikai szervező OKJ-s képzést. Be akarom járni a világot, eljutni minden szegletébe, de ha csak Magyarországot sikerül, az sem fog zavarni.

Persze, nem minden úgy alakult, ahogy pár hónapja terveztem. Lett volna egy jó diákmunka, de mire megérkeztem, felvettek helyettem mást. Abban bíztam, sikerül elsőre az egyetem, de kevés volt a pontom az államihoz, ezért egy OKJ-s képzésen kötöttem ki, és így a pluszpontokkal több esélyem lehet a diploma megszerzésére, ráadásul néhány kreditet is kaphatok. Nem pont úgy alakul az életem, ahogy megálmodtam, de jó úton haladok. És azt hiszem, ez a legfontosabb.

Miközben a Szent Gellért tér felé sétálunk Vikivel, úgy érzem, nem bánok semmit.

– Már megint nagyon elgondolkoztál – mondja Viki meglepően lágy hangon. – Minden rendben?

– Izgulok az interjú miatt – válaszolom egykedvűen. Még nem akarom beavatni abba, min jár az agyam.

– Ne aggódj, minden rendben lesz. Gondolkodj pozitívan!

Az arca szinte ragyog, göndör hajfürtjei aranyszínűnek tűnnek, ahogy rávetül a nap fénye. Varázslatos látványt nyújt.

– Ej, te már megint *A titkot* olvasod? – felelem nevetve, mire Viki elvörösödik.

– Igenis hasznos könyv, más színben látod tőle a világot! Nekem olyan sokat segített!

– Ahogy mondd.

Nem fejtem ki, hogy mennyire feleslegesnek tartom ezeket az önségítő cuccokat. Olvastam őket, próbáltam, de végső soron az ember csak önmagára számíthat. Hiába ismerem meg mások sikertörténetét, attól még az én életem nem válik tündérmesévé.

– Nem hiszem el, hogy megint a Ferenciek terére kell mennem – szakad ki belőlem a gondolat, aztán előhúzó egy általam lefirkantott kis térképet, amit az útkeresőről másoltam le még a suliban. – De ezúttal nem fogok ám eltévedni!

– Ajánlom is – feleli Viki, és fellépünk a buszra. Miközben haladunk előre, továbbra is elképeszt a főváros szépsége. Annyira imádom ezt a rövidke utat! Fantasztikus a panoráma, a Duna vize méltóságteljesen hömpölyög. Képtelenség nem csodálni. Ahogy Vikire nézek, az ő szemében is ugyanazt a csillogást látom, mint amilyen az enyémben lehet. Nem is kell megtönnünk a csendet, hiszen egy pillanatra sem válik kínossá. A lányokkal annyira egyszerű minden.

Percekkel később elbúcsúzom, és leszálllok.

A cég irodája a Váci utcában található, így azon indulok el. Magam is meglepődöm azon, hogy rögtön odatalálok, pedig fel voltam rá készülve, hogy eltévedek.

Bemegek az épületbe, a falra akasztott tükörben megnézem magam.

Nem kellene, mert ettől máris oda az önbizalmam, amiből amúgy sincs túl sok.

Kövér combomon feszül a farmer, de a ruhatáramból még mindig ez a legjobb darab, amit egy ilyen alkalomra felvehetek. Megigazítom az ingem, a hajamat kicsit összetúrom. Fújok egy kis parfümöt, és úgy érzem, kihoztam magamból a maximumot.

A portás viszont nem így gondolja, eléggé fintorog, egy pillanatra úgy tűnik, be sem akar engedni. Végül teljesíti a kötelességét, és a lifthez terel.

Az első emeleten szállok ki. Olyan előkelőnek tűnik itt minden! A falakon festmények lógnak, a recepciós pult mintha üvegből készült volna, az oldalra kihelyezett kanapék amennyire szépek, pont annyira tűnnek kényelmetlennek.

Magabiztosságot erőltetek az arcomra, hátha ez leplezi a félelmemet. Határozott hangon kérek segítséget a recepciós lánytól.

– Ne haragudj, az állásinterjúra jöttem. Meg tudod mondani, merre van?

– A folyosó végén jobbra – szól kedvetlenül, aztán folytatja azt, amit eddig, a JOY magazin legújabb számát lapozgatja.

Amikor belépek a terembe, minden tekintet rám szegeződik, talán azt hihetik, én fogom tartani az előadást. Hát, nem járnának jól velem.

Illedelmesen köszönök, aztán leülök. A szék meglehetősen kényelmes, az asztalra könyökölök, a kezemre támasztom az arcom.

Sokan vagyunk, de csak két ember kaphatja meg az állást. Azt hiszem kemény harc lesz.

Telnek a percek, megérkezik az előadó is, vagyis a cég belső embere, aki a tájékoztatót megtartja.

– Sziasztok, de örülök, hogy ilyen sokan itt vagytok! – hadarja el egy szuszra. Haja két copfba kötve, ráadásul rózsaszín, Hello Kitty-s felsőt és fekete, térdig érő miniszoknyát visel, ettől elég bohókás látványt nyújt.

– Nikó vagyok, és elmondom, mi lesz ma. Mesélek nektek a cégről, a leendő munkaköréről, azután mindenki időre begépel egy szöveget, kitölt egy intelligenciatesztet, majd elbeszélget velem négy szemközt. Akiket a legjobbnak ítélünk, azokat vesszük fel.

Mindannyian bólogatunk, bekapcsoljuk a számítógépeket, és feszülten figyelünk Nikóra, egészen addig, amíg egy határozott, erős kopogás után ki nem nyílik az ajtó.

– Bocsánat a késésért! – szól az illető, akit aztán jobban megnézek magamnak.

Nem tudom levenni róla a szemem. Egyszerűen túl szép ahhoz, hogy másfelé nézzek. Rettentő magabiztosan suhan, mintha mindenki felett állna. Hosszú ujjaival megsimítja fekete haját, ahogy a természet pásztázza, kék szeméből árad az arrogancia, a fehér póló mutatósan feszül izmos mellkasán. Igazi félisten, aki nem tud úgy belépni egy terembe, hogy ne rá figyeljen mindenki. Nekem azonban csak egy másodpercig szabad, és különben is, totál zavarba jöttem. Rögtön lesütöm a szemem.

Mellettem viszont megindul a sustorgás, annyit hallok, hogy *ez Telivér*”, meg *nahát, tényleg ő az*, de nekem fogalmam sincs, miről beszélnek, honnan lehet ismert.

– Semmi baj, foglalj helyet! – suttogja végül Nikó, úgy látszik, neki is kell egy kis idő, hogy összeszedje magát.

Nem szabad felnéznem, nem láthatom meg újra, ezért még mindig a monitorra bambulok, így csak akkor tűnik fel, hogy valaki leül mellém, amikor a keze futólag hozzám ér.

Csak ő lehet az.

Összeszedem minden bátorságom, rápillantok, mire az arca szörnyű fintoiba torzul.

2. fejezet

~ Olivér ~

EH, MEGFULLADOK! Ez halál! Valaki nyisson ablakot, könyörgöm, ami itt van, az elviselhetetlen!

Nincs annál szánalmasabb, mint amikor egy hájpacni kölnit fúj magára, csak hogy palástolja az izzadságszagát. Naná, mellette volt az egyetlen üres hely! Ez az én formám.

Az előadóban – vagy mi a frász a neve – éppen egy nő magyarul lelkesen, aki úgy fest, mint valami bohóc. Megpróbál komolyan tűnni, de ha valaki idiótának öltözik, ne várja már el, hogy komolyan vegyék! Oké, hozzáteszem, nehéz dolga van, hiszen engem bámulnak.

Jól van, srácok, itt van Telivér, élőben nézhetitek. Sőt, be is kaphatjátok. Na, jó, nem mindegyik, mondjuk az a fiú a sarokban, tőle nem is bánám.

– Nos, mindenki megértette? – kérdezi ez a Nikó nevű nő felvont szemöldökkel, mire bólogatunk. Még én is.

Tényleg kezdem azt hinni, hogy hülyének néz. Nem kellene úgy viselkednie, mintha ő szarta volna a spanyolviaszt. Egyszerű

az egész. Be kell pötyögni azt, amit a monitoron látunk, és kész. Néha szkennelni is kell, de a legtöbb esetben csak gépelni fogunk, méghozzá úgy, akár egy örült. Azért vesznek fel két embert, mert kétszer kell kitölteni ugyanazt az adatlapot, és ahol eltérést talál a rendszer, azt csekkolja majd a vezető. Ennyi az egész, de mindezt úgy adja elő, mintha atomtitkot osztana meg velünk.

Szánalom.

– Kezdjétek el kitölteni a gyorsasági tesztet, és ne csukjátok be a böngészőt, amikor végeztetek.

A billentyűzet gombjainak koppanása jelzi, a kövér srác belelendült, húsos ujjai csak úgy száguldanak. Nem maradhatok le!

Magyar szavak jelennek meg a képernyőn szépen, egymás után. Minél többet begépsz egy perc alatt, annál jobb. Gyerekjáték.

Gyors vagyok, mint a villám, de nem csapok zajt. Tudtam én, hogy hasznát veszem egyszer a gimis gépírásóráknak. Ajánlom, hogy én legyek a legjobb.

Hamar letelik az idő.

– Mindenki hagyja abba ott, ahol tart – szól elégedetten Nikó, és körbejár a teremben. Mikor mellénk ér, egyik kezét rám, a másikat meg a hájasra teszi. – Ügyesek voltatok.

Ő elvörösödik, én meg letojom. Az igazságért nem szokás megdicsérni az embert, és én nem fogadok el olyan bókot, amiért nem harcoltam meg igazán. Otthon már kitöltöttem ugyanezt a tesztet, akkor eredményesebb voltam, mint most, szóval jócskán alulteljesítettem. Erre legyek büszke?

A diáksereg elég rondán méreget minket, leginkább engem, mert nem elég, hogy felismertek, még le is hagytam őket. Letojom, mit gondolnak, nézzenek csak, ha akarnak.

– Most nyissatok meg egy új böngészőt, a teszt a kedvencek első hivatkozása – mondja Nikó.

A srác, aki egész helyes, bátortalanul megszólal:

– Én nem találom, tudnál segíteni?

A nő vadul mered rá, aztán olyat tesz, amin meglepődöm.

– Számodra ennyi volt a mai nap, köszönjük, hogy eljöttél!

Helyeske megszólalna, védekezne, de Nikó csúfondárosan rámosolyog, amitől elszégyelli magát.

Ha nem találja a kedvenceket a böngészőben, akkor mit keres itt egyáltalán? Nem hittem volna, hogy ébreszthet bennem némi tisztelet ez a bohóc, de úgy tűnik, sikerült. Még a végén elhiszem, hogy az első benyomás és a külső nem minden.

– Kezdhettek – szól hetünkhöz.

Már csak hat ellenfelem maradt.

Sablonkérdések, naná. Ki volt Petőfi Sándor szerelme, mikor volt a mohácsi csata, idézd fel a kedvenc versedet, egészítsd ki a himnusz első versszakát a kimaradt szavakkal és így tovább. Nem tudom, miért ilyen kérdeznek, ez inkább műveltségi vetélkedőnek tűnik.

– Nemsokára szólunk, kiket várunk az interjúra – hallom pár perc múlva Nikó hangját, így gyorsan elküldöm az utolsó adatot is.

Felpattanok, és kirontok az előadóból, mert már nagyon rá kell gyújtanom. Ahogy távolodom a többi diáktól, rögtön meg is indul a sustorgás. „*Mit keres itt? Azt hittem, gazdag*” és így tovább. Már megszoktam, hogy beszélnek a hátam mögött, így nem is veszem fel a szarságaikat, annál sokkal többet érek.

Egyenesen a recepciós bigéhez megyek, akinek majd kigúvad a szeme, hiszen már tudja, ki vagyok. Az ilyenekkel egyszerű, azt hiszik, van esélyük.

Ó, ha tudnád!

– Van itt dohányzó? – Szemmel láthatólag megilletődött, de máris támadásba lendül. Kihúzza magát, kicsit előredől, hogy belássak a dekoltázsába. Nem mintha érdekelne a műsor, de a gyors reagálásért kap egy kacsintást, hátha bőbeszédűbb lesz.

– Csak az épület előtt, de ha lemész, lemaradsz a személyes beszélgetésről. – Természetesen fülig pirul, és úgy csavargatja a szőke haját, mintha ezen múlna az élete. Nehéz ilyenkor visszafogni a röhögést.

– Azért kösz! – biccentek felé, és elindulok vissza.

Olyan steril itt minden. Ezek így képzelik el a modern környezetet? Ugyan már! Semmi egyediség, csak IKEA-s bútorok, az üvegből készült recepciós pulttal próbálnak kitűnni. Szánalmas.

Megállok a kék kanapé mellett, a kövér srác, naná, hogy azon terpeszkedik, bele is halna, ha állnia kéne. Egy dologban azonban kitűnik. Mindenki egymással sustorog, a téma akár én is lehetek, de ő csak egy könyvet forgat a keze között. Kicsit oldalra hajolok, hogy elolvassam a gerincről a címet. *Hogyan viselkedjünk egy állásinterjún?* Meglepődöm, azt hittem, több önbizalma van. Talán ennyire kell neki a munka? Hirtelen kedvem lenne megszólítani, hogy úgylis felveszik, de nem teszem.

Miért is tenném?

Tarkóm a falnak döntöm, a szememet becsukom, és a fejemben az kavarog, mi a francot keresek én itt. Semmi keresnivalóm nincs ebben a tetves irodában. Az uszodában kellene lennem, úszni a százméterest, készülni az olimpiára, és élni az életem. Dicsőséget hoztam ennek a nyomorult országnak, ifjúsági világbajnokként Európában aranyat szereztem, aztán megvádolnak és mindent elvesznek tőlem! Hát ezt érdemlem? Ráadásul pont Ricsi miatt.

A hosszú szoknya suhogása jelzi, itt van a recepció, és épp jókor teszi, mert a csoda akar a múlton rágódni állandó jelleggel. Odamegy két szőke lányhoz és egy vörös hajú sráchoz, motyog nekik valamit, mire azok dühödten kelnek fel a székből, és elindulnak a kijárat felé. Csak azért irigylem őket, mert már túl vannak az egészen, és rágyújthatnak, ha akarnak.

Ó, mit oda nem adnék csak egy szálért!

– Fenyvesi Olivér, gyere! – hallom Nikót, és visszamegyünk kettesben az előadóba.

Miután leülünk és kényelmesen elhelyezkedünk, egyből rákérdez.

– Miért szeretnél pont te nálunk dolgozni?

Megvonom a vállam, és mélyen a szemébe nézve válaszolok. Most már állja a szemkontaktust, nem pirul el, combján pihentetett, gondosan manikűrözött keze sem remeg. Végre, valaki!

– Nézd, kell a pénz. Az úszás kiesett, a lakást fent kell tartanom. Ennyi az egész.

Meglepi közvetlen válaszom, de mit szépítsek a helyzetemen? Úgyis tudja, ki vagyok és mi történt velem.

– Pontosan milyen tanulmányokat folytatsz?

– A Testnevelési Egyetemen vagyok elsőéves – válaszolom kurzán. – Mint tudod, szeretem a sportokat, és az életemet adnám a világbékéért.

Elmosolyodik. Egy pillanatra az átlátszó művigyor helyét átveszi az érzelmek. Úgy dönt, nem is faggat tovább, gondolom, amit kell, azt már úgyis tudja rólam.

– Még ma keresni fog egy kollégánk a válasszal. Örülök, hogy megismertelek.

– Szintén – biccentek, majd elhagyom a helyiséget.

Nyílegyenesen haladok előre, nem figyelek senkire. Leszarom őket, még úgy is, hogy a szemem sarkából látom, megállítanának, hogy leadjam a drótot. Majd megtudják. Meg se nyomom a lift hívógombját, egyenesen a lépcső felé nyomulok. Kettesével szedem a fokokat, úgy érzem, minden lépéssel egyre közelebb leszek a szabadsághoz.

Amint kiérek az épületből, képen vág a napfény, de nem zavar, sőt, iszonyú jólesik. Nekidőlök a falnak, ami kellemesen hűti a hátamat, majd rágyújtok. Az első slukk után jóleső bizsergés árad szét a testemben.

– Még mindig nem értem, mit keresek én itt – motyogom magam elé, mint valami félőrült. Ki tudja, talán az is vagyok.

Még mindig nehéz felfogni a történeteket, pedig majdnem egy éve zajlott le a balhé. Egyetlen baki, és bumm, lőttek az egésznek. Hiába harcoltam kölyökkorom óta a győzelemért, elég egy hiba, és annyi. Mivé lesz majd így az életem? Huszonegy éves koromig az uszoda volt a mindenem, most adatrögzítő leszek, szar fizetésért. Aztán tesitanár egy lepukkant iskolában?

Ennyire vitte Fenyvesi Olivér, ifjúsági világbajnok úszó. Hát tényleg ennyi?

A hülye agyalás helyett inkább előkapom a telóm, és dobok egy SMS-t Botondnak. Tegnap úgyis megkért, hogy üzenjek neki, hogy megkaptam-e az állást. „*Minden ok, tuti felvesznek*”. Elküldve.

Az ajtó kivágódik, a falhoz csapódik, majd az üveg koccan egyet. A kövér srác túlságosan kicsapta, és nem győz elnézést kérni. Ezen akaratlanul is elnevetem magam, olyan esetlen a szerencsétlen. Mikor mellém ér, nem tudja, mit tegyen, ezt olvasom le az arcáról. Mintha meg akarna szólítani, de nincs elég bátorsága hozzá.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Hogy ment? – kérdezem inkább én, magamat is meglepve a nyitottságommal.

– Azt hiszem, egész jól. – A hangja szinte cincogásnak hat. Már nem néz rám, a cipőjét bámulja, amiről messziről ordít, hogy ócska, kínai vacak. – És neked?

– Remekeltem – felelem, és kinyújtom a kezem, így ismét rám néz, bele a szemembe. Az övé barna színű, és nyugalmat áraszt. – Fenyvesi Olivér.

– Szalai Márk – mondja féléken, és kinyújtja felém húsos tenyerét, ami meglepő módon pont passzol az enyémbé.

– Minden jól. – Ezzel otthagynom, és elindulok a magam útján, ő meg az övé.